

Управління культури і туризму Донецької обласної державної адміністрації
Донецький обласний навчально-методичний центр культури

Поетичний ланцюг Соборності

The first part of the document discusses the importance of maintaining accurate records of all transactions. It emphasizes that every entry, no matter how small, should be recorded to ensure the integrity of the financial data. This includes not only sales and purchases but also expenses and income. The text suggests that a consistent and thorough record-keeping system is essential for identifying trends and making informed decisions.

In the second section, the author addresses the challenges of budgeting and financial planning. It notes that many businesses struggle to stay within their budgets due to unforeseen expenses or changes in market conditions. The document offers several strategies to mitigate these risks, such as creating a contingency fund and regularly reviewing the budget to adjust for any deviations. It also highlights the importance of having a clear financial goal and a realistic timeline for achieving it.

The third part of the document focuses on the role of technology in modern business operations. It discusses how various software solutions, such as accounting systems and CRM tools, can streamline processes and improve efficiency. The text mentions that while technology can be a significant investment, it often pays for itself in the long run by reducing manual errors and saving time. It encourages businesses to explore new technologies and integrate them into their existing workflows.

Finally, the document concludes with a section on the importance of customer service and relationship management. It states that providing excellent customer service is not just a nice-to-have but a critical component of a successful business strategy. This involves listening to customer feedback, addressing complaints promptly, and building long-term relationships. The text suggests that businesses should invest in training for their staff to ensure they are equipped to handle customer interactions effectively.

Залиш мене на роздоріжжі -
Нехай я вирішу сама
Яка дорога мені ближче,
Якою я піду в світа.

Туди, де ранок ходить росний,
Над ставом вітер гне вербу,
Де наливається колосся
Зерном і щастям на лану.

Піду у степ, де сонце світить,
Співає жайворон вгорі,
І різнобарвно квітнуть квіти
В ранковій лагідній порі.

Дихне п'янке повітря в груди,
І спокій в серці настає,
Коли побачу, як повсюди
Життя струмком криштальним б'є.

Земля моя, мій рідний краю!
І знаю, я тепер сама:
Тебе, як завжди, вибираю —
Стежини іншої нема!

Валентина Коміна
м. Лисичанськ, Луганська область

Єднаймося

Єднаймося, браття, бо ми - українці!
Коли ми всі разом, то ми у броні.
Нехай не панують над нами чужинці,
Ми скажемо «Ні!» цій гібридній війні.

Не варто нам слухать стороннього дядька,
Який так підступно на вухо шептав.
Звернімося краще до прадіда й батька -
Народ предковичний нам шлях показав.

Йде мудрість народу з козацьких степів,
З часів, коли гетьмани Січ об'єднали.
В нас прагнення волі - з минулих віків,
Тож завжди на захист Вітчизни ставали.

Єднаймося, браття, бо разом ми - сила!
Потрібно здолати усіх ворогів,
Щоб наша країна навек захистила
Державність свою, своїх дочок й синів.

Ольга Калина
м. Бердичів, Житомирська область

Чому нас завжди хочуть розділити?
Бо поодинці кожен з нас слабкий.
А нам під силу Україну вишити,
Прокласти гордо вишиті стежки.

І не важливо - з заходу, зі сходу..
Ти українець - в цьому справжня суть!
Ми - діти незалежного народу,
Що здатні справжню істину збагнути!

Нас ні Дніпром не можна розірвати,
Ні вірою, ні мовою - нічим!
Бо в нас одна-єдина ненька-мати.
І це завжди лишається святим!

У кожному куточку України
Плекаймо нашу єдність крізь роки.
Залишимо для доньки та для сина
Соборну Україну навіки!

Світлана Фоменко
село Вільне, Донецька область

День Соборності країни

В історії нашої держави
Це - свято єдності і слави.
Це примирення і об'єднання —
Великі на Вкраїні сподівання.
Хмельницький був борцем
За вільну і славу Україну.
Від поляків хотів звільнити все,
І воз'єднати Батьківщину.
Але не вистачило сил,
І підлість стала на заваді .
Так не судилося йому
Здобути честь і владу.
І ось вже є і доля історична -
У тих земель обставини
так склались,
Вже із Грушевським вони злуку
сподівались.
Та політична еліта двох держав -
Це УНР та ЗУНР — там молодь,
урядовці,
Револьюційний романтизм...
Аристократія та інші делегати
Вже почали країну «ізвивати».
Парламенська запекла боротьба,
Й військові втрати...
І змусили тодішню ЗУНР
До УНР посланців слати.
А лідери тих двох держав
українських
Ще бідних, різних, сиротинських
Під загрозами смертельних небезпек

Об'єднання вершили попри все...
Ще 22 —го у вісімнадцятому році
Положення проти румунсько-поль-
ської агресії складали,
А в листопаді спецкомісія до них
вже прибувала.
Відправили їм зброю і харчі,
Бо Скоропадський дуже ними
переймався...
З грудня прихід Директорії
розпочався,
І новий поштовх вже у них удався.
У Станіславі ЗУНР оголосила
об'єднання,
А 16 січня відбула до Києва
з посланням.
22-го Цегельський все це врочисто
зачитав,
І Винниченку ухвалу тую передав.
Й тут Швець оголосив Універсал,
В якому зазначав:
«Віднині воєдино зливаються
Століттями відірвані частини.
Єдина вже держава: і західна,
і права!»
Тепер весь український люд
Поривом власних сил єднає всю
країну.
Ціною спроб і невдач
В єдину Батьківщину!
Здійснилась мрія багатьох тодішніх
поколень,

Що незалежна і соборна вже
буде Україна!
Але розбіжності, амбіції й
незгоди
Вели ту Україну до негоди.
Розпався той союз, що так його
плекали,
І року українці вже не відмічали.
Червона армія і Польща
Перемогли тоді у боротьбі.
Денонсував Є. Петрушевич
Акт злуки у дев'ятнадцятому
році...
Залишились лиш на папері
Людей українських сподівання,
Непорозуміння, чвари
Не дали їм справжнього з'єднання.
Ми розуміємо тепер, чому той був
Голодомор,
Оті репресії суворі. Сибір і плач
дітей,
Що без батьків були, і босі,
й голі...
Але нікому не вдалося зламати віру
в об'єднання,
Бо воля до державності була у нас
в переконанні.
Боролися за волю й у передвоєнні
роки,
Були й з'єднання,
попри більшовицькі кроки.

І ось настав 91-й рік,
І славно оновилася держава, неначе
чудо і навек.
Легендою той час настав вже,
Час злуки для борців за долю
України,
Але не тихо-мирно все було.
Були роки, що свято те забули.
Не раз Майдан гойдав мою країну.
Боронять й досі наші чистіі серця
Солдати чесні і сміливі,
Що захищають рідну Україну!..
Зберігаймо ж силу духу, бадьорість,
оптимізм
Й глибоку віру у гідне об'єднання
і Заходу, і Сходу.
Це свято найвагоміше
в державотворенні країни,
Бо воля та любов до рідної землі
Згартовують щасливу людину!

Ельвіра Біловола
с. Рибальське, Сумська область

Єдині ми і серцем, і душею!..

Якщо мене хто-небудь запитає,
Чому тебе, Україно, так люблю?
Я відповім, що кращої не знаю!
Що ти — свята! Тебе боготворю!
Якщо мене хто-небудь запитає,
Де справжнє щастя? Де його сліди?
То я скажу, що щастя — Україна!
Що найдорожча в мене тільки ти!
Якщо мене про тебе запитають,
Де твоя велич? Сила твоя де?
Я відповім: «У єдності народу!
Соборність і свобода не помре!»
Дай руку, брате! Нас єднає правда!
В живий ланцюг спітають нас роки.
Єдині ми і серцем, і душею!
Дай руку, сестро! Разом — навіки!

ВІСТНИК

державних законів і розпорядків
Західної Области Української Народної Республіки.

Іванна Мошура (Доля)
м. Івано-Франківськ

1. Випуск.

Виданий 31. січня 1919.

Річник 1919.

Зміст (с. 1—7): 1. Угода У. Н. Р. про вступ Західно-Української Республіки в Українське Народне Республіканство. — 2. Закон про спосіб оповіщення законів і розпорядків. — 3. Закон про вступ до статуту У. Н. Р. — 4. Закон про Вищу У. Н. Р. — 5. Закон про повноваження Вищої У. Н. Р. — 6. Розпорядок в справі виїзду українського надзвичайного посольства в Українську Народну Республіку. — 7. Розпорядок в справі видачі особливих надзвичайних повноважень українській функціонерській державній, громадській і функціонерській управині до смертності, вказом і сервісом по них та робітничкам ас-ліаційоріаніам.

1.

Ухвала

Української Національної Ради з дня 3. січня 1919 р. про вступ Західно-Української Народної Республіки в Українське Народне Республіканство.

Українська Національна Рада постановила:

Українська Національна Рада, виконуючи право самозахвату Українського Народу, проголосила торжественно зв'язання і виїзнення дня 3. січня Української Народної Республіки в Українське Народне Республіканство в змуну, оповіщенням, смертності Народну Республіку.

Змрюючи до найкоршого переададення сесі алуи, Українська Національна Рада затверджує передступний договір про вступ, заключений між Західно-Українською Народною Республікою і Українською Народною Республікою з дня 1. грудня 1918 р. у Хвастові, та нуручає Державному Секретаріатові негайно розпочати перего-

вори в київським правителством для сфінансованим договору про вступ.

До часу, коли зборуть ся установчі збори єдиного Республіки, законодавчу владу на території бумашо Західно-Української Народної Республіки виконуює Українська Національна Рада.

До тогож самого часу цивільну і військову адміністрацію на вказаній території веде Державний Секретаріат, установлений Українським Народним Радом, як її виконуючий орган.

За Висли Української Національної Ради:
Др Первочинний, в. р. Др Тервнич, в. р.

2.

ЗАКОН

з дня 4. січня 1919 р. про спосіб оповіщення законів і розпорядків.

Українська Національна Рада постановила:

Єдність

Єднають всіх, від заходу до сходу,
Жовто-блакитні рідні кольори.
Любов до України в нашого народу
Живе в серцях, і житиме віки.

Гуртуймося, щоб нас не роз'єднали,
Щоб зникла неприязні навіть тінь,
Щоб знов єдиною країною ми стали,
Бо наша сила - в єдності стремлїнь.

І не чекай, що хтось для нас це зробить.
Активним будь і осторонь не стій,
Бо те, як спільна нива миру вродить,
Від нас залежить і від наших дій.

Хай від Изварине до самого Шагині,
Від Успенки аж до Чопа, Краковця
Соборна буде Україна і єдина
І буде мир на цій землі! І злагода в серцях!

Ніна Єманова
с.Височинівка, Луганська область

Ми — українці! Доньки і сини
Могутньої і сильної держави.
Нас не злякати подихом війни.
Ми гідні берегти козацьку славу!

Ми будемо стояти до кінця
За цілісність вкраїнського народу,
І поєднаємо свої серця
В живий ланцюг від Заходу до Сходу.

Міцніше, Закарпаття і Донбас,
тримайте один одного за руки.
І доведіть, що єдність саме в нас,
І покажіть одвічну силу Злуки!

Єдині ми! І мова в нас одна —
Співуча, мелодійна, неповторна...
І Україна, зорями ясна -
Нескорена, незламна і соборна!

Маргарита Іваник
Олександрівський район, Донецька область

Батьківщина

Уся моя Україна — краса неземна!
У моєї України — родючі поля.
У моєї Батьківщини — руки золоті,
Мова — пісня материнська і слова прості.
У моєї України - синьо-жовтий стяг,
В ньому сховано чимало козацьких звияг,
Синій колір — колір Неба, Господніх очей,
Жовтий колір — колір хліба, достатку людей.
У моєї України — квітучі сади,
А в тих садах добрі вчинки — найкращі плоди!
Хліб і сіль на рушничкові, щире «Отче наш!..»
Не лишало в біді предків, не покинь же й нас!
Житній хліб, вода Йорданська, писанка, кутя —
Наша гордість українська - це наше життя!
Дзвони срібні із дзвіниці гомонять тобі:
«Не забудь, що українець! Не забудеш? Ні?!»
Якщо віра прадідівська пробудить серця,
То і мові солов'їній не буде кінця!
Заговорить брат із братом щирістю сльози,
І не буде суперечок, грому і грози.
Люби свою Україну! Рук не опускай!
Бо це твоя Батьківщина! Твій маленький рай!
Б`є струмком кристально-чистим не з гір, не з землі -
Вона бере свій початок з твоєї душі!
Люби свою Україну! Благаю: люби!
Люби міцно батька, неньку, дітей бережи!
Не соромся України! Істина проста:
«Якщо нема Батьківщини - ти є сирота!»

Іванна Мошура (Доля)
м. Івано-Франківськ

Тобі, Україно

*Ти — моя. Від заходу до сходу,
З півночі на південь ти одна,
Щедра земле мудрого народу,
Тиха пісня, ніжна і сумна.*

*Я по стежці з марківського степу
Поведу тобі дітей своїх.
Дай нам, Боже, чуть лиш поля шепіт
І дитинства безтурботний сміх.*

*Хочеться, щоби батьки сивіли
У достатку й шані. Не в нужді.
А для того — діймо, молоді,
Розправляймо України крила!*

**Ольга Стрижаченко
селище Марківка, Луганська область**

Мій шлях

Шукаю свій шлях, яким мені йти,
Ніщо не зламає, ніщо не зупинить!

І, попри вітри, попри дощі,
Віра моя мене не покине.

Серце моє, нести хочу
Людям тепло, силу й надію.

Через війну, через біду
Нести любов, щастя і мрію.

Воля моя, доля моя,
Рідна моя, моя єдина,
Я вирушаю в життя
З тобою в душі, Україно!

Марія Бухтіярова
м. Харків

Україні

Україно, як матір, єдина,
Сьогодні в тебе той священний час,
Коли на захист Незалежності країни
Сумління й совість кличуть усіх нас.

Віки вона все бореться за себе.
Вмирають краці доньки і сини.
І день, і ніч я думаю про тебе,
Молюся Богу і прошу: «Оборони!»

Я так тебе люблю, моя країно!
Я так благаю Господа, молю:
«Дай кращу долю, волю Україні,
Люби її, як я її люблю!».

Що є у нас дорожче за свободу
І за дітей — ясніших сонця вдень?
Що краще є пісень свого народу?
Щирішого немає від пісень!

Свій Гімн і Герб, свій Прапор, свою мову
Нам, як зіницю ока, треба берегти.
Для нашого народу це — основа!
Хоч важко, мусимо шляхом оцим пройти.

*Молюсь за тебе, Україно:
За твій народ, за доньок і синів,
За безталанну і єдину,
Таку, якою Бог створив...*

*Прошу для тебе лиш одного:
Свободи й радості життя,
Щоб завжди жити в дружбі й згоді,
Щасливим дітям — майбуття.*

*Молюсь за тебе, Україно:
За чисту воду з джерела,
Щоб ти, кохана і єдина,
Красу навіки зберегла.*

**Надія Тунік
село Грунь, Сумська область**

Соборні та єдині!..

Люди! Ми - соборні? Ми — єдині
У думках, у вчинках, у словах?
Що у нас споріднене і миле:
Мова, пісня, тризуб, а чи стяг?
Схід і Захід разом? Чи не разом?
Чи любов до краю в нас одна?
Області!.. Ми дружим чи не дружим?
Чи любов оця лиш на словах?
Люди! Ми назавжди? Ми навіки?
Нам одна сорочка до душі?
Чи одні для серця у нас ліки?
Чи одні ми топчем спориші?
Хочем волі, правди і свободи?
Хочем панувати на Землі,
А чи хочем бути у полоні,
У неволі, кривді та ярмі?..
Люди, а ми зведені чи рідні?
Нас болить одне і те ж, чи ні?..
Якщо так, то будьмо обережні
У прозоро-видимій війні!..
Бережім для себе Україну,
Для наступних наших поколінь,
Щоб навчили ми свою дитину
Шанувати цю Небесну синь,
Милуватись степом і полями,
Горами, річками — геть усім!
Залишити спокій, мир у домі
Щиросердно Бога попросім!
Люди! Ми — соборні? Ми — єдині?
Якщо так — братаймось, не мовчім!
«Слава нам!» і «Слава Україні!»,
І «Героям слава!», «Слава всім!»...

Іванна Мошура (Доля)
м. Івано-Франківськ

Батьківщина

Жонглюєм часто словом «Батьківщина».

Ми, взагалі, жонглюємо словами.

Насправді, що у слові цім? Країна?
Батьки? Родина? Рідний дім? Ми з вами?

Та все це разом. Тільки трохи більше.
Це ж тільки слово. Є й ще почуття.
«Здала любити Батьківщину ліпше...» -
Так кажуть. Та це шлях у небуття.

Щоб не кривити серцем і душею,
Зізнаємося світу і собі -
Любити Батьківщину - жити нею,
В своїй країні, на своїй землі.

Любити всю - від Заходу до Сходу.
Не тільки зорі, гори та лани...
Любити щиро, не комусь в угоду,
З укладом різним, з різними людьми.

Не голосно любити, не на площах.
Любити тихо - ділом, а не криком.
Робити так, щоб нам жилося краще.
Любити працею і розумом - не лихом.

І не шукати між людьми різниці.
І на своїх й чужинців не ділити.
Шукати спільне, й вернеться сторицею.
Та поважати всіх і дружньо жити.

Прадавня мудрість каже - поодиначі
Так легко нас зламати. Тож тримаймося
Разом, соборно. Ми ж бо українці.
За Батьківщину та за мир єднаймося!

Ірина Дзюкевич-Потапенко
м. Рубіжне, Луганська область

Мати-Україна

Небом в Україні нам судилось жити,
З Заходу до Сходу ми — одна сім'я,
Дружньої родини нероздільні діти,
Одного коріння всі — і ти, і я.
Як бальзам живильний — мудрість Мономаха,
На вустах — Тарасів зичний «Заповіт»,
І звучить Вітчизні у віках присяга,
Й пісня українська лине на весь світ...

Скільки ж ти зазнала, люба Мамо, горя?
На слов'янську ворог зазіхав красу,
Та своїм нащадкам зберегла простори,
Окропивши кров'ю степову росу...
Голодом і гнітом все тебе морили,
Розпинали тіло і в полон вели...
Та не залякали і не підкорили,
Бо у Неньки діти — козаки-орли!

Мов горять лампадки — мерехтить калина,
Простягають верби руки до води —
У вінку з барвінків Мати-Батьківщина
Прокладає в душі нам свої сліди...
Йде чумацьким шляхом прадідів дорога —
І нема святіше рідної землі,
Щоб в свою оселю, бережену Богом,
Завжди повертались діти-журавлі!

Любов Назаренко
Черкаська ТГ, Донецька область

Моя країна - Україна

Моя країна - мама й тато,
Земля від прадідів-дідів,
В садках вишневих коло хати
Весняні гімни солов'їв.

Моя країна — вишиванка
З Дніпра квітучих берегів.
Чурай Маруся - полонянка
Живе ще в пісні кобзарів.

Моя країна - то Тараса
За правду споконвічна біль,
За долю шахтаря Донбасу
Та біль, немов на рану сіль,

Що ятрить на Саур-Могилі
І на Артемовій горі,
Куди солдати, вже похилі,
Несуть тюльпани на зорі.

Моя країна — неділима,
Одна-єдина навіки.
Вороже око хай не блима,
Хай не стискає кулаки.

Моя країна - вірне слово
Сосюри - славного співця,
І невмируща рідна мова
Від гір Карпатських до Дінця.

Моя країна — пісня й мрія
Про кращу долю та життя.
Одвічна мрія серце гріє,
Дорогу тче до майбуття.

Ганна Чорна
м. Дружківка,
Донецька область

Поезія — це квітка сонця

*Поетам, співакам, музикантам, художникам,
які загинули у війні на Донбасі, присвячується...*

*Він був поетом. Та прийшла війна,
якій ні краю, ні кінця не видно.
Над ним нависла брила кам'яна:
«Кому твоя поезія потрібна?»*

*Пішов поет. До рук взяв автомат,
узувся в чоботи важкі військові —
Переконався, що сумує наш солдат
по мирному віршованому слові.*

*Сідає подумки пташині на крило,
ступає в рідну з образами хату...
І він читав військовим про село:
«Поезія - це квітка сонця, брате».*

*В хвилини перекурів, між боїв,
там, на межі нервових зривів,
не шкодував цілющих, мирних слів
у віршах мелодійних і вразливих.*

*Він у шевронах з позивним «Поет»
пройшов крізь пекло, «казани» із крові,
Але душа продовжувала лет -
Душа поета прагнула любові*

і чистоти, що відчуває птах,
який зачерпує хмаринки тінь зелену.
Медових квітів у рясних джмелях
І перемоги - відчуття шалене.

Він розігнувся, наче те зело,
яке із темряви прорвало шати.
Війни в його майстерні не було.
...Поезію нову почав читати.

Завмерли всі гармати від краси,
попускали дула автомати:
«Я вірю: нас казкові ждуть часи -
Поезія — це квітка сонця, брате».

Упав поет у свій натхненний час.
Там нині маками цвітуть поля Донбасу.
Він був простим поетом серед нас
І генієм Любові поза часом.

Ганна Гайворонська
м. Кремінна, Луганська область

Україні

Іду до тебе, рідна Україно,
Немов до мами сплакране дитя,
Несу на звіт тобі я, Батьківщино,
Життя - червоно-чорне вишиття.

Прийми і сльози щастя , й муки болю,
Печаль поразок, радість перемог,
Благослови мою бентежну долю
І визволи з полону дум — тривоги,

Врятуй від сумнівів, що серце крають.
«Вітчизна там, де краще», - шепче біс,
Та ліпшого ніде немає краю.
Хіба ще є такий розкішний ліс,

Вишневий сад, лугів трава шовкова,
Широкий степ, високі небеса,
Де , мов підкова, різнокольорова
Над річкою веселка зависа?

Моє село... Свята земля Сумщини...
Хвилюють душу мамині слова:
«Вітчизна там, де корені родини,
(Ця істина, дитино, не нова).

Її, як матір, ми не вибираєм,
Та, як годиться, маєм шанувать,
Бо в домі тім життя не буде раєм,
Де не навчились згоду поважать».

Земля батьків! У світі ти єдина,
Нетлінний дух твій, неземна краса,
Іду до тебе, рідна Україно,
Несу любов, що в серці не згаса.

Пресвітла Мати - Україно,
Твоя земля — свята святих.
Скарбів духовних Берегине,
Благослови дітей своїх

На плідну працю і спочинок,
На чесні помисли ясні —
І буде радісним ужинок,
В полях де врожаї рясні.

А там, де вмiють цiнувати
Народну мудрiсть i добро,
Не буде кривда панувати
I душi не посяде зло.

Прийди, Господь, в сiм'ю й родину,
В серця i думи нам явись!
О рiдна ненько Україно,
У мирi й злагодi святись!

Надія Ткаченко
с. Токарі, Сумська область

Пісня про прапор

Знамено державне в горі майорить,
І дочка пита мене: «Тато,
Що значать яскраві оті кольори?
Чом жовто-блакитний наш прапор?»

Я їй відповів не одразу на те,
Бо серце затисло від болю...
То ж саме, що мала в собі дороге,
Громада заклала в той колір.

То все - солов'їні зелені гаї
Та пахощі літньої ночі.
Блакитний — то очі веселі твої,
А жовтий - то коси дівочи.

Хай радість бурхлива твоя молода
До друзів простягне долоні.
Блакитний — то чиста з криниці вода,
А жовтий — то хліб на ослоні.

На прапорі нашому ті кольори
Не зітруть ні бурі, ні горе,
Бо жовтий — то берег старого Дніпра,
Блакитний — то Чорнеє море.

*Мав прапор учора ще колір крові.
Червоне ж вже очі не коле.
Блакитний — то небо над нами вгорі,
А жовтий — пшеничне поле.*

*Сьогодні барвисті оті кольори -
Клейноди свободи і волі.
Та стежити треба, щоб знову вони
Не стали від крові червоні.*

Євген Баль
с. Мелекіне, Донецька область

Не треба нам війни

Не думав я ніколи,
Що у наш вік, в наш час
Ми будем воювати,
Відстоювать Донбас.

Вже в двадцять першим віці,
А ніби дикуни.
Щоб вирішить проблеми,
Не треба нам війни!

Війна — це кров і горе,
Це сльози матерів,
Це зламанії долі,
Це сім'ї без батьків.

Невже не хватить мудрості
Нам зупинить руїну?
Нам треба об'єднатися,
Щоб не згубить країну!

Анатолій Смірнов
село Грунь, Сумська область

Щоб посміхалися діти

«Україна - єдина країна!» -
Це для мене - не лише слова.
Рік за роком, за дниною днина
Сум у серці, й болить голова
За кордони, що самі створили,
Роз'єднали батьків і дітей,
За ті бомби та кулі, що вбили
І солдатів, і мирних людей...
Вірю: з часом з усім розберуться,
Кожна вибачить все сторона,
Львів з Донецьком за руки візьмуться,
Знову скажуть: «Країна одна!»...
Зараз важко це все зрозуміти,
Не пробачити, наче, ніяк,
Але, щоб посміхалися діти,
Є єдиний в нас шлях — тільки так.

Наталія Гладкова
с. Іскра, Донецька область

Мрії маленького українця

Українець й українка мої батечко і ненька.

В Україні народились,
Чим завжди вони гордились.
Тут і я вже підрастаю,
Свої мрії й плани маю:
Буду вчитись і трудитись,
Щоб країні пригодиться.
Може, стану інженером,
Поліцейським, комбайнером,
Чи в АТО служить піду,
Відвернути щоб біду,
Щоби мир прийшов до хати,
І не йшли вже воювати.
А може, стану Президентом
Й, скориставшись цим моментом,
Прийму закон про доброту,
Порядок, спокій й чистоту,
А ще - про ціни й про зарплати,
Щоб могли люди купувати,
Все, що захоче їх дитя.
Ото було б життя-буття!
Все так і буде - точно знаю,
Бо я ж ім'я козацьке маю,
Як той славетний отаман.
Знайомтесь: я ж — Годун Богдан.

Богдан Годун
село Куземин, Сумська область

Батьківщина

Одна Батьківщина, і двох не буває,
Місяця, де родилися, завжди святі.
Хто рідну оселю свою забуває,
Той долі не знайде в житті.
У рідному краї і серце співає,
Лелеки здалека нам весну несуть.
У рідному краї і небо безкрає,
Потоки весняні, мов струни, течуть.
Тут мамина пісня лунає і нині -
Її підхопили поля і гаї.
Її вечорами по всій Україні
Співають в садах солов'ї.
І я припадаю до неї устами,
І серцем вбираю, як спраглий - води.
Без рідної мови, без пісні,
Без краю збідніє земля назавжди!

Юлія Ковальчук
м. Білицьке, Донецька область

Моя Україна

Україно моя, сильна і незламна,
Кращої у світі не знайти!
Де є садок вишневий коло хати,
Посмішка мами, квіти і сади.
Послухай серцем, як співає пташка,
Де шумлять трави, споєні дощем,
Дитячий сміх луна, мов божа ласка,
І ми єдині, бо йдемо плече з плечем.
В страшні часи тебе на шмаття розривали,
Землі родючі кров'ю поливали.
Багато ти зазнала горя,
Яка ж тебе спіткала гірка доля...
Україно, матінко незламна,
Де небо плакало дощем,
Синів своїх ти хоронила, ненька,
Але не стала на коліна ти - ні перед ким.
Моя кохана, рідна Україна,
Соборна матінко Єдина,
За сльози, муки і страждання
Хай ворогів спіткає покарання,
І запанує мир на Україні,
І доньки, і сини будуть щасливі.
Розквітне Україна в ці часи,
Ти, Боже, Україну збережи...

Валентина Федорова
с. Ближнє, Донецька область

Моя душа

Моя душа — то рідна мова,
Співуча, чиста, як струмок.
Крилатим птахом лине слово,
У кліть не сяде під замок.

У мові все: річки і небо,
Мій український рідний край,
Палаюча калина й верба,
Строкате поле, водограй.

Для мене мова — сад вишневий
У білій витонченій піні,
Родючий лан і гай квітневий,
В степу - волошки сині-сині!

У мові все: ліг Шлях Чумацький
У простір зоряний безмежний,
Душа незламна, дух козацький -
Веселий, щирий, незалежний.

Що рідна мова? — Рідна хата,
Стежина стелиться в дитинство,
І пам'ять — там є мама й тато,
Родинна сила і братерство.

Тетяна Тан
м. Дружківка, Донецька область

З вірою в душі...

*Я - звичайна дівчинка з Донбасу
Разом з мамою живу в селі,
Вчусь у школі. З друзями у класі
Мріємо про мир на всій землі.*

*Вже шість років, як моя країна
Не загарбує - виборює своє!
Тож щодня на Схід пускає сина,
Материнські щирі сльози ллє.*

*Син-солдат тримає міцно зброю -
Не війни він хоче - захистити!
І повторює із ворогом в двобой:
«Україна-ненька буде жити!»*

*Вірить син, а з ним - уся країна,
Що настане мир, і прийде час,
Коли радісний і щирий сміх дитини
Стишить постріли і буде повсякчас!*

*Залунає над Донецьким краєм
Пісня перемоги на весь світ,
І від Заходу до Сходу об'єднає
Український невмирущий рід!*

**Тетяна Скиданюк
с. Новотроїцьке, Донецька область**

Сьогодні відзначаємо це свято

Сьогодні відзначаємо це свято:
Великий день Соборності країни
Й Свободи усієї України.
І днів таких у нас не так багато,
Тому святкуємо усі завзято:
Наш прапор біля кожної хатини -
Сьогодні відзначаємо це свято:
Великий день Соборності країни.
З дитинства вчив цьому нас любий тато:
В країні неодмінно будуть зміни,
Ми перейдемо через всі завини,
Щоб доля пламеніла в нас зірчата.
Сьогодні відзначаємо це свято!

Михайло Мілян
м. Костянтинівка, Донецька область

Україно - рідний край!

*А моя сорочка біла-біла,
Візерунок вишитий на ній.
Україно - ненька моя мила,
 Ти єдина у душі моїй.
Я люблю річки твої глибокі,
 Синє небо і зелений гай,
 Полонини і степи широкі.
Україно, ти - мій рідний край!
 Голубі озера і сніги пухкі,
І птахів веселий, гучний спів,
 І тополі у воді гнучкі -
 Від краси такої нема слів.
Я люблю твої ліси й долини,
Я люблю твої сади квітучі,
 І люблю я мову солов'їну,
Гори я люблю, Дніпро і кручі.
Я люблю людей завзятих, славних.
Сестри, браття - це моя родина.
Ми єдині, вільні, ми незламні!
Я люблю тебе, моя країно!*

Олександра Виногорова
м. Волноваха, Донецька область

Моя Україна

В тяжкі часи я рідну Україну,
Країну, що життя мені дала,
Ні серцем, ні душею не покину,
Якою б моя доля не була.

Не зраджу, бо вона, як рідна мати,
Ділила мої радощі і біль,
Навчила віддавати, а не брати,
Ділити з ближнім душу, хліб і сіль.

Земля моя, завітчана весною,
Зелена влітку, восени сумна,
Засніженою білою зимою —
Завжди прекрасна рідна сторона!

Я проростала в ній зерном любові
І віддавала їй своє тепло,
Щоби щасливим на такій основі
Життя дітей моїх завжди було.

Щоб і вони любили Україну,
Так само, як кохаю її я.
У час тяжкий не зраджу, не покину,
Бо тут мій дім і тут моя земля!

Валентина Коміна
м. Лисичанськ, Луганська область

День Соборності України

Минає сто сьогодні літ,
Як воз'єдналась Україна,
Як вперше на весь білий світ
Вона піднялась на руїнах.

Земля стогнала у боях
У ті страшні буремні роки.
Вкраїна вибрала свій шлях
Й робила перші свої кроки.

Нерівні сили у війні:
З усіх сторін на шматки рвали,
І московіти не одні
Її кремсали і вбивали.

Ворони крякали вгорі,
Напитись крові поспішали.
Та Дух Вкраїнський, ти повір,
В людей ці крики не зламали.

І знову в нас іде війна —
Ридає й стогне Україна.
Та в битві вистоїть вона
І буде Вільна і Єдина!

Ольга Калина
м. Бердичів, Житомирська область

Соборність — то дорога в майбуття

Нам жорна історичні застрашні,
смертельні втрати і ганьба неволі
явили знак як визначальник долі —
наживо-зримо тут, не уві сні,
нам довели, що Злука необхідна,
що моноліт суспільний є важіль,
аби здолати і ганьбу, і біль
залежності, і жити гідно.

І люд наш по обабоки Дніпра
з'єднався у спільноту суверенну,
і відповідь зазнав непримиренну
Імперії... Й тоді збагнув: пора!
Пора на смерть стояти за своє —
за Єдність, аби стати як одне,
і вдача історична не мине!

Собор є Сонце — і твоє, й моє!
Соборність — то дорога в майбуття!
То — битий шлях і Гідности, і Чести!
То — корогва, яку належить нести —
без сумнівів, хитань і каяття!

Володимир Півень
м. Дружківка
Донецька область

Я - українка!

Я хочу жити в Україні, мамо!
Я - зернятко донбаської землі.
Зітри з небес радіаційні хмари,
Бо ми ж іще - як ластівки малі.
Зніми закляття з вуст моїх дитинних,
Бо стільки ж нас звелось від німоти.
Я хочу, щоб співала Україна -
Свята і вільна на усі світи.
Віддайте пісню мамину і мову,
І рушників вкраїнських оберіг,
І віродіть цю землю полинову,
Де шлях Чумацький душами проліг.
Я хочу, щоб відкрилися всі брами
Народної скарбниці і краси.
Я хочу жити в Україні, мамо.
Ти в Бога і в людей про це проси.
Я - українець!
Я - українка!
Ми - українці.

Ганна Гайворонська
м. Кременна, Луганська область

Мрія

Колись і ця закінчиться війна,
І бранці всі додому повернуться.
Я уявляю: ось прийшла весна,
Птахи співають, дітлахи сміються.
Немає більше страшної біди,
Не чутно вибухів, гармати не стріляють,
І в українському Донецьку літаки
З усього світу знову зустрічають.
Уже сім років ніччю, під Різдво,
Одне і теж загадую бажання:
Хай прийде мир, скінчиться ця війна,
А з нею і людські страждання.
Для мене Харків рідним містом став.
Він красень, велетень, зразок мистецтва.
А на душі все ж спокою нема,
Болить мені. Зі Сходу я, з Донецька...

Марія Бухтіярова
м. Харків

Донецький кряж

Тече Дінець - сумна моя ріка
І часто дихає, аж хвилі западають.
На острівцях зелених будяка
Вертухи, мов на арфах, вітер грають.

Донецький кряж, і терикони, і степи,
І тополятам на алеях дуже тісно.
Я ж Україноньку молю: «Не відлюби
Оцю мою малесеньку Вітчизну».

Отут орали землю лугарі,
Для коней тимофіївську косили,
І я переступаю свій поріг
Відвідати козацької могили.

О, скільки їх лежить по цих степах -
Порубаних, посічених, побитих.
А душі розлетілись по світах,
Бо душам ні з ким тут погомоніти.

Та кров ота, звідкіль пішов мій рід,
У копанках, джерелах аж по вінця,
І світить Кам'яний козацький Брід,
І родить рясно в хатах українців.

Прийди, Вкраїно, вже душа болить,
Червоний кетяг майорить на гілці.
Уже й моя дитина гомонить, як ти учила,
Й грає на сопілці.

Ми так тебе топтали і кляли,
І землю праведну труїли й катували,
Що ти від тої чорної хули
Світ за очі з Луганщини тікала.

Прийди. Ми поцілуєм твій рушник
І вже не віддираємось ніколи,
А хто тобі вклонятися не звик -
Відвіється безродним котиполем.

Прости, моя Вкраїно, всіх прости,
Як Матір Божя грішників прощає.
Воскресни. Возродися. Освіти.
Хай зацвіте калина у цім краї.

Ганна Гайворонська
м. Кремінна, Луганська область

Єднаймося!

*Народе мій, настав той час,
Коли розправить слід коліна.
Хай жоден ворог не злякає нас -
Сьогодні вже не та година.
Нас віра в краще України
Єднає нині, як завжди,
Гуртує нас в одну родину -
Ми так досягнемо мети.*

Микола Кочкін
с/мт Новопокров, Луганська область

Моя країна — Україна

*Я народилася в країні,
Де мова мила, солов'їна,
Де похилилася калина,
І верба гарна, як дівчина.*

*Я народилася в країні,
Де синє небо й жито зріле,
Де пісня лине з уст чарівна,
Де мова Кобзаря єдина!*

*Я народилася в країні,
Де люди щирі, добрі, милі.
Моя країна — Україна
З хвилини першої донині.*

*Я буду жити і творити,
Джерело миру, щастя пити.
Та Україну, рідну неньку,
Від всього злого боронити.*

*Нехай весь світ, народ весь знає,
Що Україна процвітає.
Що українці - дужа сила
З хвилини першої донині!*

Наталя Глінко (Саратова)
м. Білицьке, Донецька область

Зійшло сонце над Україною

Розтали колючі сніги,
Збулися видіння пророчі,
Докупи зійшлись береги,
Прорвавши темряву ночі.

Відійшли за обрій морози,
Що давили віками колись,
Барви неба, весни і мімози
В прапорі переплелись.

Милуюсь ясною дниною —
Ще ніколи не сявав так день!
Зійшло сонце над Україною,
І щастя під ним іде.

Їм вийшли назустріч люди,
Обновляючи сходинки долі,
І наповнюючи свої груди
Повітрям свободи і волі.

Іду по землі людиною,
За колом долаючи коло.
Зійшло сонце над Україною,
І не згасне воно ніколи!

Надія Сугейко
село Грунь, Сумська область

*Люблю тебе, моя Країно,
Моя міцна, соборна Україно!
Бажаю тобі щастя, процвітання,
Від серця щирого – мої тобі вітання!
Храни тебе, Господь, від ворогів.
Нехай летять землею гуки дітлахів,
Нехай чудове провидіння
Тобі укаже вірний шлях
До храму гідності й терпіння.
Живи, моя Країно, у віках!*

**Олена Суборна
с. Рубці, Донецька область**

Моя Україна

Вранці лунає пісня у небі,
Птахи кружляють, квітне весна.
Що я зробити можу для тебе?
Ти, Україна, в мене одна.
І твої ниви, й світле Поділля,
Мудрі Карпати, вічні ліси,
Цвіт черемшини, мов на весілля,
В захваті сам від твоєї краси.
Пісня лунає в безмежній долині
Над голубим і широким Дніпром.
Нашу міцну українську родину
Сонце з небес зігріває теплом.
Хай же лунає пісня пташина,
Срібляться роси твоєї краси,
Вічно цвіте твоя ніжна калина,
Дарять свободу зелені ліси.

Людмила Наконєчна
сmt Мангуш, Донецька область

До Дня Соборності України

З тих пір, як Київську ще Русь
Усі кремсали,
З часів монгольської орди,
З її навали,
Доценту нищили усе,
Людей вбивали,
Чіпляли бранцям кайдани,
У рабство брали.
Зі сходу інший сунув хан
Від московитів
І грабував, і прибирав
Усе нажите.
Зі заходу — литовець, лях,
Що кров'ю впиті,
Збирали данину з краян,
Що потом вмита.
Стогнала матінка-земля,
Втрачала сили,
Спливала кров'ю козаків,
Що боронились.
А час невпинно так летів -
Роки, століття.
Одних міняли ворогів
На інше сміття.
І далі гинули в боях

За Землю й Волю,
Це слово — перше на вустах,
І є основа.
Скільки загинуло людей
У громадянську,
Згноїли скільки в Соловках
В часи радянські?
Вбивали воїнів УПА
В роки воєнні,
Родини нищили до тла —
Зовсім невинних.
Та на поталу ворогів
Відбулась Злука.
Край об'єднатися зумів:
Рука у руку.
Тепер живемо разом всі
В сім'ї єдиній,
У рідній нашій стороні -
Ув Україні!

Ольга Калина
м. Бердичів,
Житомирська область

Ланцюг єдності

*Живий ланцюг з'єднав в єдине
Країну всю - від заходу до сходу.
Нарешті люди між собою згоди
Вже досягли. І гімн наш лине
Над головами лебединий,
Як пісня незалежного народу.
Живий ланцюг з'єднав в єдине
Країну всю - від заходу до сходу.
Держава наша не загине,
А буде жити й набирати ходу.
Від Бога матиме винагороду,
Він нас ніколи не покине.
Живий ланцюг з'єднав в єдине!*

Михайло Мілян
м. Костянтинівка, Донецька область

Надвоє не ділиться країна

*Надвоє не ділиться країна.
Схід і Захід — це одна сім'я.
Батьківщина в нас одна-єдина.
Україна — це і ти, і я.*

*Надвоє не діляться Карпати,
Надвоє не ділиться Дніпро.
У сім'ї, де брат стоїть за брата,
Завжди буде панувати добро.*

*Не діліть надвоє чисте небо.
Не діліть надвоє майбуття.
Думати треба не лише про себе,
Цінувати кожного життя.*

*Не городити - руйнувати кордони,
Не знищувати - зводити міста.
Чорне море, ліси, терикони -
Все це наша, це ж рідна земля!*

*Не ділити треба, а єднати.
Нам чуже не треба - лиш своє.
У своїй щоб хаті панувати,
Бути тим, ким ми насправді є.*

Єлизавета Рухленко
м. Торецьк, Донецька область

Країна-троянда

Розувіла світанком троянда в саду,
Посміхнулася сонцю, хитнулася на вітру
Листячко, умите вранішньою росю.
Чарувалась я її ніжною красою.
Ця троянда біла, як моя країна -
Вільна, незалежна, дуже горделива.
Всі хочуть образити, цвіт зірвати,
Та шипи гострючи не дають зламати.
Ті шипи - то звичні українські люди
Захищають неньку від ворог усюди.
Її красу і велич неможливо вбити -
Краще Україну щиро полюбити.

Людмила Сарнавська
с/мт Мангуш, Донецька область

Люблю тебе, моя країно,
Люблю безмежні далі ці,
Де золотистії пшениці
І неба синього ланці.
Це є наш стяг, що майоріє
За мир у нашій стороні.
За єдність нашої вітчизни,
За рід козачий в майбутті.
Люблю тебе, моя країно,
За слово, як роса на сонці,
За мову віщую Шевченка,
За світло у нічному віконці.
Люблю тебе, моя країно,
За верби, що додолу гнуться,
За наші чистії киниці,
За паничі, що з тину в'ються.
Люблю тебе, моя країно,
За те, що мати тут сповила.
Ми все життя з тобою разом.
У цьому — єдність наша й сила.

Алла Зіброва
с. Гладкове, Луганська область

Ми — українці! нас не роз'єднати

*Ми — українці! нас не роз'єднати.
Зі Сходу-Заходу ми є народ один,
А Україна — наша доля-мати,
Тримаймося її, як донька й син.*

*Ми — українці! нас не роз'єднати.
Щодень міцніш і розумніш стаєм,
Бо в купі ворогові нам протистояти,
І Незалежність разом ми куєм.*

*Ми — українці! нас не роз'єднати.
Сплітаймося в один міцний ланцюг,
Щоби не дась Державу розірвати
Й не допустить над нею злих наруг.*

*Ми — українці! нас не роз'єднати.
Зерно до зерна — повниться наш рід.
Лиш разом зможемо добра врожай зібрати
І Україну захистити від всіх бід.*

*Ми — українці! нас не роз'єднати.
Веселкою майбутнє виграє.
Нас рідна мова зможе врятувати -
Боротись і співати сили є.
Ми — українці, нас не роз'єднати!*

Зоя Мірошниченко
м. Рубіжне, Луганська область

Без верби й калини нема України

Верба й калина — це моя країна,
Вишивані сорочка і рушник.
Одна на всіх в нас мати-Україна,
Я — син твій і навіки твій боржник.

В боргу я за степи твої безкраї,
Поля пшениці й соняшника цвіт,
За синє море, що на сонці грає,
Карпат зелених смерековий світ.

За величаві праліси Полісся
І за Поділля яблуневий сад,
Херсонські кавуни і помідори,
Одещини - достиглий виноград.

Моя країна — це кераміка Опішні,
Картини Білокур і Приймаченко,
Декоративний петриківський розпис
І твори геніального Шевченка.

Моя країна — це козацька слава,
Калина в лузі, пісня солов'їна,
В каштанах Київ, в зелені - Полтава —
Це все моя Вітчизна — Україна!

Анатолій Смірнов
село Грунь, Сумська область

Мій рідний край

Мій рідний край п'янким добірним зіллям,
Солодким материнським молоком
З дитинства напував. В часи дозвілля
Плавав любов тоненьким колоском:
До балок та ланів, до виднокраю,
До степу вільного і співу солов'я,
До крутопадів і калин у гаї —
Це Україна милая моя.
Притулок десь шукати я не хочу -
Пекучий сум додому поверта,
І серденько лиш тут співа — тріпоче,
Бо вірить: омине лиха біда.

Тетяна Тан
м. Дружківка, Донецька область

Запізнююсь... Немов осінній птах,
Що в теплий край збирається летіти,
Я маю подолати довгий шлях,
Щоб голову в чужім краю схилити.

Там тепле небо — синє і ясне,
І зимно не буває там ніколи.
І, мабуть, біль пекучий теж мене,
Яким мене у серце укололи.

Все має бути добре. Тільки ні —
Я буду сумувать за рідним домом.
Чекати буду навіть уві сні,
Коли вітри станцюють хороводом

Із білими снігами. Хай болить,
Хай крає душу нелегка година,
Я хочу зберегти оцю лиш мить,
Мій дім, і поле, і оцю стежину.

Я не боюсь дороги. Та уже
Без тебе, рідний край, буду тужити.
Там тепле небо. Та воно чуже.
Не запізнюсь — я залишаюсь жити!

Валентина Коміна
м. Лисичанськ, Луганська область

Любіть Україну, як матір свою!

*Любіть Україну, любіть її мову!
Яка ж дивовижна, співуча вона:
Сріблястим струмочком біжить кожне слово,
Малиновим дзвоном у всесвіт луна!*

*Любіть, як ту матір, що вас породила,
Що в муках нестерпних у світ призвела,
Своїм молоком материнським скормила,
Щасливою стежкою вас повела.*

*Любіть в Україні гаї солов'їні,
Красу неосяжних донецьких степів,
І небо безхмарне над ним синє-синє,
І сонце яскраве над золотом ланів.*

*Любіть синьогори Карпатські захмарні,
Полісся з річками і схили Дніпра,
Любіть все родюче, живе, не примарне,
Де радістю вмита сміється жура.*

*Любіть всі краї — вони потом політі
І кров'ю в пекельній незламній борні.
Тримайтесь родинного так заповіту,
Щоб щезло вороже у їх царині.*

*Любіть Батьківщину - і білі, і чорні,
Смуглясті всім серцем любіть її теж.
Любіть Україну - єдину, соборну,
Любіть її, неньку, кохайте без меж!*

*Любіть Батьківщину разом й поодинці,
В часи лихоліття і в сяйві годин,
Любіть Україну, бо ми, українці —
Славетні нащадки славетних родин!*

*Любіть Батьківщину в багатстві і скруті,
Любіть, як світ-сонце безгрішне в раю,
Любіть і з гріхами, що хресно спокуті,
Любіть Україну, як матір свою!*

Анатолій Суцев
м. Костянтинівка, Донецька область

[The text in this block is extremely faint and illegible. It appears to be a large block of text, possibly a list or a series of paragraphs, but the content cannot be discerned.]

2021